

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

329 **BESLUIT** van 21 juni 1973, houdende nadere regelen met betrekking tot de tegemoetkoming in bijzondere kosten en de bepaling van de financiële draagkracht ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945. (Besluit draagkracht vervolgen).

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 19 april 1973, Directie Bijstandszaken, nr. 964-Bu;

Gelet op artikel 21, vierde lid, van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1972, 669);

Gezien de adviezen van de Uitkeringsraad, alsmede van de Stichting Joods Maatschappelijk Werk, de Stichting Pelita en de Stichting 1940-1945;

De Raad van State gehoord (advies van 9 mei 1973, nr. 17);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 14 juni 1973, Directie Bijstandszaken, nr. 3527;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. In dit besluit wordt verstaan onder de wet: de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1972, 669).

Artikel 2. 1. Bij het bepalen van de financiële draagkracht van de vervolgte ter zake van kosten van voorzieningen, welke als bijzondere kosten in de zin van artikel 21, tweede lid, van de wet worden aangemerkt, wordt uitgegaan van zijn onzuivere inkomen in de zin van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964.

2. In afwijking van het eerste lid worden de zuivere inkomsten uit vermogen vastgesteld op 6 procent per jaar van het vermogen, met dien verstande dat van het aldus berekende bedrag f 500,- per jaar buiten beschouwing worden gelaten.

3. Onder het inkomen, bedoeld in het eerste lid, worden niet begrepen de vergoeding en de tegemoetkoming, bedoeld in de artikelen 20 en 21 van de wet.

Artikel 3. De financiële draagkracht wordt op jaarbasis berekend en bepaald op:

a. 10 procent van dat deel van het ingevolge artikel 2 vastgestelde inkomen dat de grondslag, genoemd in artikel 8, zevende lid, onder b, van de wet, op jaarbasis, niet overschrijdt, met dien verstande dat van dat deel 80 procent van de grondslag, genoemd in artikel 8, zevende lid, onder a, van de wet, op jaarbasis, wordt vrijgelaten;

b. 50 procent van het ingevolge artikel 2 vastgestelde inkomen dat de grondslag, genoemd in artikel 8, zevende lid, onder b, van de wet, op jaarbasis, overschrijdt.

Artikel 4. Indien de vervolging in het voormalige Nederlands-Indië heeft plaatsgehad en de uitkeringsgerechtigde in Indonesië gevestigd is, vindt het bepaalde in artikel 3 overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat in plaats van de grondslagen, genoemd in artikel 8, zevende lid, onder a en b, wordt uitgegaan van de grondslagen, genoemd in artikel 8, achtste lid, onder a en b, van de wet.

Artikel 5. De tegemoetkoming in de in artikel 2, eerste lid, bedoelde bijzondere kosten wordt vastgesteld op het bedrag, waarmee die kosten jaarlijks de ingevolge artikel 3 berekende financiële draagkracht overschrijden.

Artikel 6. 1. Dit besluit kan worden aangehaald als Besluit draagkracht vervolgen.

2. Het treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het *Staatsblad* waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot 1 januari 1973.

Lasten en bevelen, dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en de Algemene Rekenkamer.

Soestdijk, 21 juni 1973.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,

W. MEIJER.

Uitgegeven de vierentwintigste juli 1973.

De Minister van Justitie a.i.,
DE GAAY FORTMAN.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Het onderhavige besluit strekt tot uitvoering van het bepaalde in artikel 21, vierde lid, van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945.

Artikel 21 van de wet bepaalt, dat een tegemoetkoming kan worden verleend in de ten laste van de vervolgte blijvende kosten van voorzieningen verband houdende met door de vervolging ontstane ziekten en gebreken, welke voorzieningen strekken tot verbetering van de levensomstandigheden van de vervolgte. Het gaat in casu derhalve niet om strikt medische voorzieningen, maar om voorzieningen, die medisch-sociaal zijn geïndiceerd.

In artikel 21, tweede lid, van de wet is bepaald op welke kosten de tegemoetkoming ten hoogste betrekking kan hebben. Dit zijn kosten, die met inachtneming van de totale financiële omstandigheden van de vervolgte en het levenspeil waarop hij placht te leven vóór het tot uiting komen van de ziekten of gebreken, als bijzondere kosten moeten worden aangemerkt. Zoals in de memorie van antwoord, bladzijde 6, linkerkolom, voorlaatste en laatste alinea (Bijlage *Handelingen* II 1972-12 039, nr. 5) uiteengezet, kan de tegemoetkoming alleen betrekking hebben op de extra kosten, die voortvloeien uit de door de vervolging ontstane ziekten of gebreken.

De beoordeling of er sprake is van bijzondere kosten als bovenbedoeld ligt bij de Uitkeringsraad, bij welke raad de toepassing van de wet berust. Het besluit beperkt zich tot het geven van regelen met betrekking tot de tegemoetkoming in de bijzondere kosten aan de hand van de financiële draagkracht van de vervolgte. Deze regelen vinden eerst dan toepassing nadat door de Uitkeringsraad de kosten als bijzondere kosten zijn aangemerkt.

Artikelen

Voor zover nodig mogen de artikelen als volgt worden toegelicht.

Artikel 2. Bij het bepalen van de financiële draagkracht wordt uitgegaan van het begrip onzuiver inkomen, zoals dat is neergelegd in artikel 4, eerste lid, van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964. Dit betekent onder meer dat bij aanwezigheid van inkomsten uit arbeid, deze inkomsten worden vermindert met de daarop betrekking hebbende aftrekbare kosten.

Een uitzondering hierop vormt de forfaitaire vaststelling van het inkomen uit vermogen en de bepaling dat van dat inkomen een bedrag van f 500,- per jaar buiten beschouwing wordt gelaten. Hiermede wordt aangesloten bij de wijze van vaststelling van deze inkomsten zoals neergelegd in artikel 19, vijfde lid, onder a, van de wet.

Kinderbijslag valt niet onder het begrip onzuiver inkomen, zodat deze inkomsten bij de vaststelling van de financiële draagkracht niet medegerekend worden. Uiteraard blijven daarbij tevens buiten aanmerking de ingevolge de artikelen 20 en 21 van de wet verleende vergoedingen en tegemoetkomingen.

Artikel 3. Bij het bepalen van de financiële draagkracht op jaarbasis worden drie inkomensgroepen onderscheiden.

Bedraagt het jaarinkomen niet meer dan 80 pct. van de minimum grondslag voor de uitkering ingevolge de wet (dat is per 1 januari 1973 f 10.627,20 per jaar), dan wordt geen draagkracht aanwezig geacht (eerste groep).

Gaat het inkomen deze vrije voet te boven, doch bedraagt het niet meer dan de maximum grondslag ingevolge de wet (dat is per 1 januari 1973 f 32.580,- per jaar), dan wordt de draagkracht bepaald op 10 pct. van dat meerdere inkomen (tweede groep).

Overschrijdt het inkomen laatstgenoemde begrenzing, dan wordt van dat meerdere inkomen bovendien 50 pct. in aanmerking genomen (derde groep).

Hierbij zij aangetekend, dat bij de keuze van het percentage van 50 voor de derde groep is overwogen, dat uit inkomens uitgaande boven de maximum grondslag voor de berekening van de uitkering, in het algemeen kosten ter verbetering van de levensomstandigheden zonder bezwaar kunnen worden bestreden.

Hebben de kosten een zodanige omvang dat het uitgavenpatroon daardoor in belangrijke mate wordt beïnvloed, dan is het echter redelijk dat die meerdere kosten als extra kosten in de zin van artikel 21 van de wet worden aangemerkt en dat daarin een tegemoetkoming wordt verleend.

Het vorenstaande houdt derhalve in dat, zulks in tegenstelling tot de toekenning van een (periodieke) uitkering, theoretisch de verlening van een tegemoetkoming niet aan een maximum is gebonden.

Artikel 4. Dit artikel geeft een regeling voor het bepalen van de financiële draagkracht van degenen wier (periodieke) uitkering op grond van het bepaalde in artikel 8, derde lid, onder c, van de wet, in Indonesisch courant is vastgesteld.

Artikel 5. In dit artikel wordt aangegeven hoe de hoogte van de tegemoetkoming in bijzondere kosten wordt vastgesteld.

*De Minister van Cultuur, Recreatie
en Maatschappelijk Werk,*

P. J. ENGELS.

330

W E T van 13 juli 1973 tot wijziging van de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht omtrent het niet nakomen van arbeidsovereenkomsten door schipper en schepelingen.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is wijziging te brengen in de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht die het niet voldoen, door de schipper en schepeling, aan hun verplichting uit de arbeidsovereenkomst strafbaar stellen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I

In het Wetboek van Strafrecht ¹⁾ worden de volgende wijzigingen aangebracht.

A

Artikel 390 wordt gelezen:

De schipper van een Nederlands vaartuig die gedurende de reis zich opzettelijk aan het voeren van het vaartuig onttrekt, wordt, indien die gedraging de veiligheid van de opvarenden, het vaartuig of de lading in gevaar brengt, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar.

B

Artikel 391 vervalt.

C

De artikelen 394, 394bis, 398, 399 en 404 vervallen.

C bis

Artikel 400, eerste lid, wordt gelezen:

Met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden wordt gestraft:

1°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die opzettelijk niet gehoorzaamt aan enig bevel van de schipper in het belang van de veiligheid aan boord gegeven;

2°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die, wetende dat de schipper van zijn vrijheid van handelen beroofd is, hem niet naar vermogen te hulp komt;

3°. de opvarende van een Nederlands vaartuig die, kennis dragende van een voornemen tot het plegen van insubordinatie, opzettelijk nalaat daarvan tijdig aan de schipper kennis te geven;

4°. de opvarende, niet zijnde schepeling, van een Nederlands vaartuig die opzettelijk niet gehoorzaamt aan enig bevel van de schipper tot handhaving van de orde en tucht aan boord gegeven.

D

In artikel 401 wordt in plaats van „de artikelen 386, 389, 391, 395-400” gelezen: de artikelen 386, 389, 395-397 en 400.

Artikel II

In artikel 64, tweede lid, onder c, van het Wetboek van Strafvordering vervalt het gestelde „390 n°. 1, 391 n°. 1”.

¹⁾ Laatstelijk gewijzigd bij de wet van 10 mei 1973, *Srb.* 228.